

[Justitsministeren]

Med hensyn til ventetiderne for de domfældte kan jeg oplyse, at der ikke er ventetid til de lukkede fængsler; de mest belastede lovovertrædere går således til afsoning direkte efter domsafsigelsen, og sådan bør det naturligvis også være.

Den gennemsnitlige ventetid for fængselsdømte, der skal afsones i åbne anstalter, er i dag ca. 5½ måned. Til sammenligning kan jeg nævne, at ventetiden ved udgangen af 1989 var på ca. 7½ måned. Der er ikke, bortset fra den nødvendige ekspeditionstid, ventetid for afsoning af hæftestrafte; hæfteafsonere kan således komme til afsoning straks, hvis de ønsker det.

Jeg omtalte tidligere, at kriminalforsorgen har iværksat ganske betydelige strukturændringer i visse fængsler. Omstillingerne er gennemført, synes jeg nok man kan sige, i tæt og tillidsfuldt samarbejde med personaleorganisationerne. Udgangspunktet for disse ændringer har været den såkaldte Lauge Dahlggaard-betænkning fra 1986 om arbejde, undervisning og fritid i fængslerne, det, der hedder AUF-betænkningen. Et af de mange nye principper i betænkningen er, at den enkelte indsatte i langt højere grad end hidtil kendt selv skal have og tage ansvaret for egne forhold under afsoningen.

Også for basispersonalet i fængslerne har den nye struktur betydet en række omfattende ændringer; arbejdsopgaverne har i væsentlig grad ændret karakter fra den traditionelle opsynsopgave. Basispersonalet er nu med i sagsbehandlingen i forbindelse med de indsatte afsoningsforløb, sådan som Retsudvalget også blev informeret om i hovedtræk i forbindelse med det besøg, der var i Vestre Fængsel for nylig. Disse ændringer af arbejdsopgaverne har nødvendiggjort en radikal omlægning og forbedring af uddannelsen af både det uniformerede og det øvrige personale i kriminalforsorgen, og det er sket inden for de bestående bevillingmæssige rammer.

Kriminalforsorgen har i de seneste år startet andre nye initiativer inden for den allerede omtalte personaleramme. Jeg kan bl.a. nævne forsøgsordningen med behandlingstilbud til alkoholister, som er dømt for spirituskørsel. Der er også for kriminalforsorgens vedkommende tale om en højere grad af deltagelse i indsatsen i SSP-arbejdet.

En anden og ny aktivitet, som er startet i 1980'erne, er iværksættelsen af forsøgsordningen med samfundstjeneste. Endvidere er muligheden for at overføre lovovertrædere, der er idømt ubetingede frihedsstraffe, til afsoning i institutioner eller hjem uden for fængselsområdet, intensiveret i de seneste år, og som noget ganske aktuelt kan jeg oplyse, at der for tiden arbejdes med nogle særlige løsladelsesprojekter for yngre indsatte.

Jeg vil ikke give indtryk af, at der i det foregående har været udtømmende omtale af kriminalforsorgens alle mulige forskellige forsøgsordninger. Der er tale om nogle eksempler – men selvfølgelig ikke uvæsentlige eksempler – som viser, at kriminalforsorgen også i sparetider formår at udvikle sin virksomhed i den rigtige retning.

Herefter vil jeg gå over til at redegøre for forholdene på domstolsområdet, hvor der jo for domstolenes vedkommende er et driftsbudget i år på 779 mio. kr. Personaleforbruget i 1990 var godt 2.600 årsværk, hvoraf det juridiske personale udgjorde knap 600 årsværk. Med hensyn til udviklingen i retternes bevillinger i de seneste år kan jeg oplyse, at der i perioden fra 1. juli 1988 til 1. juli 1989 har været gennemført et stort set fuldstændigt ansættelsesstop for kontorfunktionærer, og det medførte en reduktion i antallet af kontorfunktionærer på ca. 100 årsværk, hvilket bl.a. er muliggjort i forbindelse med indførelse af ny teknologi. Fra 1989 til 1990 faldt forbruget med yderligere ca. 20 årsværk.

For så vidt angår retternes bevillinger for indeværende finansår vil jeg godt fremhæve, at disse er fastlagt på baggrund af nærmere analyser af domstolenes generelle bevillingmæssige situation. Disse analyser er gennemført af Justitsministeriet og Finansministeriet både i 1989 og i 1990 og førte til, at retternes personaleforbrug i år er forudsat fastholdt på et niveau, der nogenlunde svarer til personaleforbruget i 1990.

Når man skal vurdere domstolenes ressourcemæssige situation, er det vigtigt, at ressourcerne sættes i relation til udviklingen i antallet af sager. Her kan jeg oplyse, at sagsantallet for civile sager og fogedsager i årene 1987 og 1988 var stigende, mens sagsantallet for de samme sagstyper i 1989 og 1990 er faldet. Antallet af civile sager er således fra 1989 til 1990 faldet